

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 28 listopada 2022 r.

DIH-3.707.125.2022.AŁ

DECYZJA DIH-III/146/2022

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2022 r. poz. 2000 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 oraz art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie odwołania od decyzji Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Olsztynie z dnia 24 sierpnia 2022 r. (nr akt sprawy: DEg.8361.52.2022.EB), nakładającej na przedsiębiorcę „INTER-TEAM” Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178) z tytułu niewykonania obowiązku w zakresie uwidaczniania cen, wynikającego z art. 4 ust. 1 ww. ustawy o informowaniu o cenach towarów i usług, tj. braku uwidocznienia cen oraz cen jednostkowych dla 119 partii towarów w stosunku do 119 partii towarów wytypowanych do kontroli, oferowanych do sprzedaży, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W dniach 5-7 kwietnia 2022 r. inspektorzy reprezentujący Warmińsko-Mazurskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Olsztynie, zwanego dalej „Warmińsko-Mazurskim WIIH” lub „organem pierwszej instancji”, działając na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli z dnia 5 kwietnia 2022 r. (nr upoważnienia: DEg.8356.52.2022), przeprowadzili kontrolę w oddziale nr [...] w Elblągu przy [...], należącym do przedsiębiorcy [...], zwanego dalej również „stroną” lub „przedsiębiorcą”.

Kontrola przedsiębiorcy zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2021 r. poz. 162 z późn. zm.), zwanej dalej „Prawem przedsiębiorców”, została poprzedzona zawiadomieniem o zamiarze wszczęcia kontroli z dnia 7 marca 2022 r. znak DEg.8355.10.2022, wraz z zakresem przedmiotowym kontroli, obejmującym kontrolę prawidłowości informowania o cenach towarów i usług. Powyższe zawiadomienie doręczono przedsiębiorcy w dniu 14 marca 2022 r.

Czynności kontrolne zostały przeprowadzone w obecności pełnomocnika przedsiębiorcy (według pełnomocnictwa wystawionego przez przedsiębiorcę w dniu 15 marca 2022 r.).

Przed przystąpieniem do czynności kontrolnych, inspektorzy okazali pełnomocnikowi przedsiębiorcy legitymacje służbowe oraz doręczyli mu za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia

kontroli, wraz z pouczeniem o prawach i obowiązkach kontrolowanego przedsiębiorcy, stanowiącym załącznik do ww. upoważnienia do kontroli. Inspektorzy poinformowali go także o zakresie kontroli.

W toku kontroli sprawdzono w szczególności, czy w miejscu sprzedaży detalicznej uwidocznione są w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości ceny oraz ceny jednostkowe towarów handlowych.

W dniu 5 kwietnia 2022 r. pełnomocnik przedsiębiorcy złożył oświadczenie, z którego wynika, że w ofercie handlowej (w sprzedaży) znajduje się około 18 000 asortymentów towarów.

Sprawdzając prawidłowość uwidaczniania cen, inspektorzy reprezentujący Warmińsko-Mazurskiego WIIH wytypowali z oferty handlowej w sposób losowy 119 partii towarów wyeksponowanych na sali sprzedażowej. Należały do nich produkty zaliczane do następujących grup towarowych:

- narzędzia – 59 partii,
- farby i lakiery – 5 partii,
- odświeżacze powietrza – 17 partii,
- preparaty chemiczne – 13 partii,
- preparaty do opon i felg – 5 partii,
- preparaty do szyb – 5 partii,
- kosmetyki samochodowe – 15 partii.

Na podstawie ustaleń kontroli stwierdzono, że dla 119 partii towarów oferowanych do sprzedaży w stosunku do 119 wytypowanych do kontroli (wyszczególnionych w załączniku nr 3 do protokołu kontroli), nie uwidoczniono cen oraz cen jednostkowych. Wśród nich znajdowały się również takie towary, które były przedmiotem zakupu kontrolnego.

Powyższe stanowiło naruszenie obowiązków wynikających z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178), zwanej dalej „ustawą o informowaniu o cenach”, oraz było niezgodne z wymaganiami określonymi w § 3 i 4 rozporządzenia Ministra Rozwoju z dnia 9 grudnia 2015 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz.U. z 2015 r. poz. 2121), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen”.

W toku kontroli ustalono również, że w kontrolowanym oddziale znajdowały się towary handlowe usytuowane w miejscu niedostępnym i niewidocznym dla konsumentów (dwupiętrowym magazynie). Dla tej grupy towarów, w myśl § 8 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, przedsiębiorca powinien sporządzić cennik i udostępnić go w sposób określony w § 8 ust. 2 tego rozporządzenia, tymczasem w kontrolowanej jednostce stwierdzono brak takiego cennika, jak również innych form uwidaczniania cen dla oferowanych do sprzedaży towarów.

Powyższe ustalenia kontroli potwierdził pełnomocnik przedsiębiorcy, który w odrębnym oświadczeniu z dnia 5 kwietnia 2022 r. stwierdził, że w dniu kontroli nie było ogólnodostępnego cennika w formie papierowej, czy też na wydzielonym, dostępnym dla klienta komputerze.

Wobec powyższego, w toku kontroli pełnomocnik przedsiębiorcy został poinformowany o możliwości wszczęcia postępowania administracyjnego z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, celem nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej w drodze decyzji administracyjnej. Na zakończenie czynności kontrolnych poinformowano go również, że do 29 kwietnia 2022 r. oczekuje się pisemnej odpowiedzi co do sposobu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości. Pełnomocnik przedsiębiorcy podpisał protokół kontroli nie zgłaszając do niego uwag.

Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z dnia 7 kwietnia 2022 r. (nr akt kontroli: DEg.8361.52.2022.EB) oraz w załącznikach nr 1-4 do tego protokołu, stanowiących m.in. zestawienie towarów badanych pod względem uwidaczniania cen oraz dokumentację zdjęciową.

Do protokołu kontroli strona nie zgłosiła uwag w przewidzianym ustawowo terminie, zgodnie z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706), zwanej dalej „ustawą o Inspekcji Handlowej”, o czym została pouczona w jego treści. Protokół kontroli korzysta zatem z domniemania prawdziwości tego, co zostało w nim stwierdzone, stosownie do treści art. 76 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2022 r. poz. 2000 z późn. zm.), zwanej dalej „Kpa”.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 25 lipca 2022 r., na podstawie art. 61 § 1 Kpa Warmińsko-Mazurski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę [...] o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na niego kary pieniężnej, na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, z tytułu niewykonania obowiązku w zakresie uwidaczniania cen, wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, tj. braku uwidocznienia cen oraz cen jednostkowych dla 119 partii towarów w stosunku do 119 partii towarów wytypowanych do kontroli, oferowanych do sprzedaży, informując jednocześnie o przysługującym mu prawie do czynnego udziału na każdym etapie postępowania. Ponadto w piśmie tym zwrócił się do niego o nadesłanie deklaracji podatkowej PIT/CIT za rok 2021 oraz oświadczenia o liczbie zatrudnionych średniorocznie pracowników, mając na uwadze treść art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 27 lipca 2022 r.

Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień i w piśmie z dnia 2 sierpnia 2022 r. (data wpływu: 8 sierpnia 2022 r.), działając przez pełnomocnika (według pełnomocnictwa z dnia 9 lipca 2020 r.), przedłożyła żądane informacje. Jednocześnie wskazała, że wskutek kontroli i stwierdzonych w jej wyniku nieprawidłowości, spółka niezwłocznie wyeliminowała wszelkie uchybienia, tj. wszystkie towary znajdujące się na ekspozycji w części sprzedażowej zostały usunięte, tak aby nie były wystawione na widok klientów, a ponadto przygotowano cennik towarów w kontrolowanym oddziale, który został udostępniony klientom na komputerze znajdującym się na sali sprzedaży. Powołując się na stanowisko doktryny, strona stwierdziła, że wysokość kary zależna jest m.in. od stopnia naruszenia obowiązków wynikających z ustawy o informowaniu o cenach, a więc ustawa ta przewiduje zasady miarkowania kary w zależności od okoliczności określonego przypadku, a co za tym idzie, przed wydaniem decyzji organ pierwszej instancji obowiązany jest ustalić skalę naruszeń przedsiębiorcy. Zaznaczyła przy tym, że stopień naruszenia obowiązków zależny jest od czasookresu trwania stanu sprzecznego z normą ustawową, rozmiaru naruszeń (od tego, czy dotyczyło to wszystkich, czy tylko niektórych towarów lub usług) oraz rozmiaru ewentualnych następstw bezprawnego działania. Mając powyższe na uwadze, a także biorąc pod uwagę znikomą skalę naruszeń przedsiębiorcy oraz jego natychmiastową reakcję, powodującą wyeliminowanie wszelkich nieprawidłowości niezwłocznie po otrzymaniu protokołu kontroli, strona wniosła o odstąpienie od wymierzenia jej kary pieniężnej.

Powyższe stanowi uzupełnienie wcześniejszych oświadczeń strony o udostępnieniu w toku kontroli (w dniu 7 kwietnia 2022 r.) katalogu dla klientów na osobnym stanowisku komputerowym (według oświadczenia pełnomocnika strony z dnia 7 kwietnia 2022 r.), jak również przekazanego w dniu 22 kwietnia 2022 r. drogą e-mail i pocztą przez jej pełnomocnika pisma dyrektora departamentu spółki z dnia 20 kwietnia 2022 r. (data wpływu: 28 kwietnia 2022 r.), stanowiącego odpowiedź w zakresie sposobu usunięcia nieprawidłowości stwierdzonych w toku kontroli, tj. wskazującego, że:

- 1) wszystkie towary znajdujące się w dniu kontroli na ekspozycji w części sprzedażowej zostały usunięte tak, aby nie były dostępne ani wystawione na widok klientów,
- 2) przygotowano cennik towarów w kontrolowanym oddziale, który został udostępniony klientom na komputerze znajdującym się na sali sprzedaży. Z pisma tego wynika również, że aktualnie trwają prace mające na celu określenie cen jednostkowych, które ze względów technicznych

(przebudowanie systemu informatycznego) powinny się zakończyć w maju br. (w załączeniu do pisma przedłożono zdjęcie usytuowania komputera z cennikiem oraz zdjęcie ekspozycji).

Pismem z dnia 8 sierpnia 2022 r., Warmińsko-Mazurski WIIH zawiadomił stronę o zakończeniu postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie oraz o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Zawiadomienie to doręczono stronie w dniu 11 sierpnia 2022 r. na taki sam adres jak wskazany przez pełnomocnika strony w piśmie z dnia 2 sierpnia 2022 r. (data wpływu: 8 sierpnia 2022 r.). Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Warmińsko-Mazurski WIIH w drodze decyzji z dnia 24 sierpnia 2022 r. (nr akt sprawy: DEg.8361.52.2022.EB) nałożył na przedsiębiorcę [...] karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych), na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, za niewykonanie obowiązku w zakresie uwidaczniania cen, wynikającego z art. 4 ust. 1 tej ustawy, tj. braku uwidocznienia cen oraz cen jednostkowych dla 119 partii towarów w stosunku do 119 partii towarów skontrolowanych, oferowanych do sprzedaży. W treści decyzji odniósł się także do stanowiska strony z dnia 2 sierpnia 2022 r. Decyzja ta została doręczona pełnomocnikowi strony w dniu 29 sierpnia 2022 r.

W dniu 26 września 2022 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej również „Prezesem UOKiK” lub „organem drugiej instancji”, otrzymał za pośrednictwem organu pierwszej instancji, złożone w imieniu i na rzecz przedsiębiorcy [...] przez pełnomocnika, odwołanie z dnia 12 września 2022 r. (nadane tego samego dnia w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego) od ww. decyzji, zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła:

- 1) naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, poprzez nieuwzględnienie przy ustalaniu kary pieniężnej znikomego stopnia naruszenia obowiązków przez przedsiębiorcę oraz pominięcie w swojej ocenie działań i czynności, które przedsiębiorca podjął w trakcie kontroli, a które miały na celu niezwłoczne usunięcie nieprawidłowości oraz zapobieżenie ich wystąpieniu w przyszłości;
- 2) naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:
 - a) art. 80 Kpa, poprzez błędną ocenę dowodu, tj. protokołu kontroli z dnia 7 kwietnia 2022 r., polegającą na błędnym, niezgodnym z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego myślenia przypisaniu przedsiębiorcy wyższego niż znikomy stopnia naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach, mimo iż naruszenia wskazane podczas kontroli stanowią jedynie 0,38% towarów oferowanych przez stronę do sprzedaży, które zgodnie z informacją znajdującą się przy towarach, nie były przeznaczone do sprzedaży,
 - b) art. 107 § 3 Kpa, poprzez niewskazanie, na jakiej podstawie organ pierwszej instancji ustalił większy niż znikomy stopień naruszeń, mimo iż jak wynika z treści decyzji Warmińsko-Mazurskiego WIIH naruszeniami objętych było 119 towarów, co stanowi zaledwie 0,38% wszystkich oferowanych do sprzedaży towarów, które zgodnie z informacją znajdującą się przy towarach, nie były przeznaczone do sprzedaży,
 - c) art. 189d Kpa, poprzez jego niezastosowanie w zakresie nieuregulowanym w art. 6 ustawy o informowaniu o cenach,
 - d) art. 189f § 1 Kpa, poprzez nieodstąpienie w drodze decyzji od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej oraz niepoprzestanie na pouczeniu, mimo iż przesłanki obligujące organ pierwszej instancji do jego zastosowania spełniły się, bowiem waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszenia prawa i usunęła nieprawidłowości już w trakcie kontroli.

Mając powyższe na uwadze strona wniosła:

- 1) na podstawie art. 132 § 1 Kpa – o uwzględnienie odwołania w całości oraz uchylenie zaskarżonej decyzji przez organ pierwszej instancji i odstąpienie od nałożenia na nią kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązku w zakresie uwidaczniania cen, wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, oraz poprzestanie na pouczeniu strony odwołującej się, ewentualnie o wymierzenie kary pieniężnej w niższej wysokości;
- 2) w razie nieuwzględnienia przez organ pierwszej instancji ww. wniosku, na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 Kpa – o uchylenie zaskarżonej decyzji przez Prezesa UOKiK (organ odwoławczy) w całości i odstąpienie od nałożenia na nią kary pieniężnej z tytułu niewykonania obowiązku w zakresie uwidaczniania cen, wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, oraz poprzestanie na pouczeniu strony odwołującej się, ewentualnie o wymierzenie kary pieniężnej w niższej wysokości.

Pismem z dnia 28 września 2022 r. znak DIH-3.707.125.2022.AŁ, Prezes UOKiK poinformował stronę o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania, w tym do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Zawiadomienie to doręczono pełnomocnikowi strony w dniu 3 października 2022 r. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w postępowaniu administracyjnym w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji Handlowej organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, zwany dalej „wojewódzkim inspektorem IH”. Organem wyższego stopnia jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidacznia się cenę oraz cenę jednostkową towaru (usługi) w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Jak wynika z definicji zawartych w art. 3 ust. 1 tej ustawy, przez cenę należy rozumieć wartość wyrażoną w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest obowiązany zapłacić przedsiębiorcy za towar lub usługę (pkt 1), czyli innymi słowy cenę sprzedaży, zaś przez cenę jednostkową towaru (usługi) – cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru (usługi), którego ilość lub liczba jest wyrażona w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach (pkt 2).

Dodatkowo sposób uwidaczniania cen towarów lub usług regulują przepisy rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, w szczególności jego przepisy § 3-8.

Przepisy § 3 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen stanowią w ust. 1, że cenę uwidacznia się w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów, na danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy, zaś w ust. 2, że cenę oraz cenę jednostkową uwidacznia się w szczególności:

- 1) na wywieszce;
- 2) w cenniku;
- 3) w katalogu;

- 4) na obwołucie;
- 5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu.

Cena jednostkowa, jak wynika z § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, dotyczy odpowiednio ceny za:

- 1) litr lub metr sześcienny – dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości;
- 2) kilogram lub tonę – dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy;
- 3) metr – dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według długości;
- 4) metr kwadratowy – dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według powierzchni;
- 5) sztukę – dla towarów przeznaczonych do sprzedaży na sztuki.

Wymogu uwidaczniania cen jednostkowych nie stosuje się do towarów, których cena jednostkowa jest identyczna z ceną sprzedaży, jak stanowi § 7 pkt 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Przepisy § 8 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen stanowią w ust. 1, że w cenniku uwidacznia się ceny towarów przeznaczonych do sprzedaży detalicznej umieszczonych w miejscu niedostępnym lub niewidocznym dla konsumentów, zaś w ust. 2, że cenniki wywiesza się, wyklada lub udostępnia w inny sposób w miejscu sprzedaży towarów.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 tej ustawy, wojewódzki inspektor IH nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 20 000 zł. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się stopień naruszenia obowiązków oraz dotychczasową działalność przedsiębiorcy, a także wielkość jego obrotów i przychodu.

W niniejszej sprawie, na podstawie ustaleń kontroli przeprowadzonej w oddziale nr [...] w Elblągu, należącym do przedsiębiorcy [...], inspektorzy reprezentujący Warmińsko-Mazurskiego WIIIH stwierdzili, że w przypadku 119 partii towarów oferowanych do sprzedaży na 119 wytypowanych do kontroli, nie uwidoczniiono cen oraz cen jednostkowych, co stanowiło naruszenie obowiązku w zakresie uwidaczniania cen, wynikającego z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach oraz było niezgodne z wymaganiami określonymi w § 3 i 4 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Ponadto stwierdzono, że w kontrolowanym oddziale znajdowały się towary handlowe usytuowane w miejscu niedostępnym i niewidocznym dla konsumentów (dwupiętrowym magazynie), dla których nie sporządzono cennika i nie udostępniono go w miejscu sprzedaży towarów, co było niezgodne z przepisami § 8 ust. 1 i 2 ww. rozporządzenia.

Jak wynika z art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, z tytułu niewykonania obowiązków, o których mowa w art. 4 tej ustawy, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor IH.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami, Warmińsko-Mazurski WIIIH w drodze decyzji z dnia 24 sierpnia 2022 r., wydanej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) na ww. przedsiębiorcę, to jest na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona podniosła, że zaskarżona decyzja została wydana z istotnym naruszeniem zarówno przepisów prawa materialnego, jak i postępowania administracyjnego, wobec czego wymaga kontroli instancyjnej.

Strona podniosła w pierwszej kolejności zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, poprzez nieuwzględnienie przy ustalaniu kary pieniężnej nikomego stopnia naruszenia przez nią obowiązków oraz pominięcie w swojej ocenie działań i czynności, które strona podjęła w trakcie kontroli, a które miały na celu

niezwłoczne usunięcie nieprawidłowości oraz zapobieżenie ich wystąpieniu w przyszłości. Strona poza argumentami, które przedstawiła już w piśmie z dnia 2 sierpnia 2022 r., wskazała, że wszystkie towary znajdujące się na ekspozycji w części sprzedażowej były oznaczone przez stronę jako „Towary nie przeznaczone do sprzedaży”, czyli nie stanowiły oferty sprzedaży w rozumieniu art. 543 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2022 r. poz. 1360 z późn. zm.), zwanej dalej „Kc”, tylko formę reklamy, zaproszenie do zawarcia umowy (art. 71 Kc). W świetle powyższego stwierdziła, że skoro strona wystawiła towary bez podania cen na widok publiczny i zamieściła obok eksponowanych towarów komunikat „Towar ekspozycyjny nie jest przeznaczony do sprzedaży”, to nie zamierzała wywoływać skutków prawnych w postaci złożenia oferty sprzedaży (art. 66 § 1 Kc). Podkreśliła także, że wszystkie towary z oferty handlowej, poza partiami wyekspozowanymi w części sprzedażowej, które były odpowiednio oznaczone jako niepodlegające sprzedaży, znajdowały się w magazynie, czyli były umieszczone w miejscu niewidocznym dla klientów. Strona nie zgodziła się również z twierdzeniem organu pierwszej instancji, że naruszenie dotyczyło 100% oferowanych do sprzedaży towarów, bowiem 119 partii towarów, których dotyczyły nieprawidłowości w zakresie uwidaczniania cen, nie było równoznaczne z pełną ofertą handlową towarów przeznaczonych do sprzedaży i dostępnych dla klientów, a stanowiło jedynie 0,38% oferowanych do sprzedaży towarów. W jej ocenie, ewentualne niedopełnienie obowiązku w zakresie uwidaczniania cen przy 119 partiach towarów, czyli 0,38% wszystkich towarów, w odniesieniu do 30 974 partii towarów oferowanych do sprzedaży (tyle jej zdaniem znajdowało się w magazynie w pierwszych dniach kwietnia 2022 r.), stanowiło ewidentnie o znikomym zakresie naruszenia. Strona podniosła, że przed wydaniem decyzji organ pierwszej instancji obowiązany jest nie tylko ustalić, iż strona nie sprostала wymaganiom ustawowym i dopuściła się naruszenia ich przepisów, ale także prawidłowo ocenić skalę naruszenia, biorąc pod uwagę, czy dotyczyło ono wszystkich, czy tylko niektórych towarów, a także rozmiar ewentualnych następstw bezprawnego działania. Jej zdaniem, organ pierwszej instancji nie dopełnił powyższych obowiązków, bowiem nie uwzględnił wszystkich przesłanek wymiaru kary pieniężnej, o których mowa w art. 6 ust. 3 tej ustawy, i nie przeanalizował ich w sposób prawidłowy.

W ocenie Prezesa UOKiK powyższy zarzut jest bezzasadny. Prezes UOKiK wskazuje, że w świetle art. 6 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, jeżeli przedsiębiorca nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 tej ustawy, wojewódzki inspektor IH ma obowiązek nałożyć na niego karę pieniężną, zaś przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej ma obowiązek uwzględnić stopień naruszenia obowiązków, dotychczasową działalność przedsiębiorcy oraz wielkość jego obrotów i przychodu (art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach).

Analizując prawidłowość uwzględniania przez organ pierwszej instancji powyższych przesłanek, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Prezes UOKiK zważył i stwierdził, że:

- organ pierwszej instancji zasadnie uznał, że naruszenie obowiązków jest znaczne, gdyż brak uwidocznienia cen oraz cen jednostkowych dla 100% wytypowanych do kontroli produktów oferowanych do sprzedaży, stanowi naruszenie interesów konsumentów w zakresie ich prawa do informacji. Odnosząc się do argumentów strony przedstawionych w odwołaniu, jakoby wszystkie towary znajdujące się na ekspozycji w części sprzedażowej, dla których stwierdzono nieprawidłowości w powyższym zakresie, nie stanowiły oferty sprzedaży w rozumieniu art. 543 Kc, tylko formę reklamy, zaproszenie do zawarcia umowy (art. 71 Kc), z uwagi na oznaczenie ich przez stronę jako „Towary nie przeznaczone do sprzedaży”, należy stwierdzić, że nie zasługują one na uwzględnienie. Z protokołu kontroli, w tym z załącznika nr 4 do tego protokołu, stanowiącego dokumentację zdjęciową dotyczącą badanych towarów znajdujących się na sali sprzedaży (załącznik nr 4/1-7) wynika, że przy towarach wystawionych na regałach sklepowych w części sprzedażowej zamieszczone były komunikaty: „Towar ekspozycyjny nie jest przeznaczony do sprzedaży” oraz „Szanowni klienci, Towar ekspozycyjny nie jest przeznaczony

do sprzedaży”, przy czym należy wziąć pod uwagę, że z zestawienia badanych towarów, stanowiącego załącznik nr 3 do tego protokołu, wynika, że co najmniej dwa spośród skontrolowanych i zakwestionowanych towarów (wykazanych w poz. 15 i 119 tego załącznika), były przedmiotem zakupu kontrolnego (według paragonu i specyfikacji sprzedaży 1327/S74/2022 z dnia 5 kwietnia 2022 r.), w tym pierwszy z nich znajdował się na regale sklepowym za ladą sprzedaży i został osobiście podany przez osobę obsługującą, zaś drugi został zdjęty z regału na sali sprzedażowej przez inspektorów i podany osobie obsługującej, siedzącej za biurkiem z kasą fiskalną (według protokołu kontroli karta nr 2). Niezależnie więc od tego, że na regałach sklepowych z towarem zamieszczone były komunikaty wskazujące na brak przeznaczenia do sprzedaży, to w rzeczywistości podlegały one sprzedaży. Ponadto, co pozostaje poza sporem, warto podkreślić, że w ofercie handlowej znajdowały się także towary usytuowane w magazynie, czyli w miejscu niedostępnym i niewidocznym dla konsumentów, i wbrew temu, co twierdzi strona w odwołaniu, nie były to jedyne towary z oferty handlowej. Należy natomiast zgodzić się z jej twierdzeniem zawartym w odwołaniu, że 119 partii towarów, których dotyczyły nieprawidłowości w zakresie uwidaczniania cen, nie było równoznaczne z pełną ofertą towarów przeznaczonych do sprzedaży i dostępnych dla klientów, o czym świadczy fakt, że do kontroli wytypowano towary z oferty handlowej w sposób losowy i były to towary wyeksponowane na sali sprzedażowej. Z kolei argumenty strony przedstawione w odwołaniu, że naruszenia wskazane podczas kontroli stanowią jedynie 0,38% towarów oferowanych do sprzedaży, świadczą jedynie o tym, że strona w błędny sposób dokonuje przeliczenia stosunku procentowego stwierdzonych nieprawidłowości. Fakt stwierdzenia braku cen oraz cen jednostkowych odnosi ona bowiem nie do liczby towarów skontrolowanych, tylko do wszystkich oferowanych do sprzedaży (według odwołania strony – do 30 974 partii towarów, zaś według oświadczenia strony z dnia 5 kwietnia 2022 r. – do około 18 000 asortymentów towarów), co w istocie mogłoby stanowić niewielki odsetek nieprawidłowości. Należy podkreślić jednak, że nie jest możliwe badanie 100% towarów, jakie do zaoferowania ma strona. Stosując równe zasady wobec wszystkich przedsiębiorców, do kontroli typuje się określoną liczbę towarów spośród wszystkich oferowanych do sprzedaży – w niniejszej sprawie było to 119 towarów, a więc odsetek towarów zakwestionowanych to 100%, czyli 119 towarów. Stwierdzono również, iż dla towarów usytuowanych w magazynie nie sporządzono wymaganego cennika i nie udostępniono go w miejscu sprzedaży towarów, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. Tym samym, w ocenie Prezesa UOKiK organ pierwszej instancji nie mógł przypisać stronie znikomego stopnia naruszenia obowiązków, jak chciałaby strona w odwołaniu;

- organ pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił, że strona naruszyła obowiązki, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, po raz pierwszy. Przy ocenie tej przesłanki wzięto pod uwagę również pozytywną postawę strony, która już w trakcie kontroli podjęła działania i czynności naprawcze mające na celu niezwłoczne usunięcie nieprawidłowości, a więc wbrew temu, co sugeruje strona w odwołaniu, okoliczności tej nie pominięto przy ustalaniu kary pieniężnej;
- organ pierwszej instancji również prawidłowo wziął pod uwagę, że strona przekazała żądane informacje w postaci zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) i należnego podatku dochodowego od osób prawnych za rok 2021 (CIT-8), deklaracji rocznej o zaliczkach na podatek dochodowy za rok 2021 (PIT-4R) oraz oświadczenia o średniorocznej liczbie zatrudnionych pracowników w spółce w 2021 r. Na ich podstawie stronę zakwalifikowano do grupy tzw. [...] w rozumieniu art. 7 Prawa przedsiębiorców.

Zdaniem Prezesa UOKiK, z powyższego wynika, że dokonana przez organ pierwszej instancji ocena przesłanek określonych w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, była prawidłowa i znajdowała

uzasadnienie w zebranych materiałach dowodowych. W zakresie pierwszej przesłanki Prezes UOKiK podzielił stanowisko organu pierwszej instancji, uznając przedmiotowe naruszenie za istotne z punktu widzenia praw i interesów konsumentów, gdyż brak uwidocznienia cen pozbawia konsumentów należytej informacji o oferowanych do sprzedaży towarach. Z kolei, brak cen jednostkowych uniemożliwia im porównanie oferowanych towarów z towarami podobnymi, lecz o innej masie lub objętości, a co za tym idzie, utrudnia im wybór odpowiedniego dla nich towaru. Bez znaczenia pozostaje okoliczność, na którą strona powołuje się w odwołaniu, że specyfika sprzedaży części i akcesoriów samochodowych wymaga specjalistycznej wiedzy, której konsument zazwyczaj nie posiada i zmuszony jest posiłkować się wiedzą sprzedawcy.

Prezes UOKiK podkreśla również, że obowiązki nałożone wyżej przytoczonymi przepisami dotyczą wszystkich placówek, w których prowadzona jest sprzedaż detaliczna towarów, a więc powiązane są one ze złożeniem oferty sprzedaży. Nie ma przy tym znaczenia, czy jest to sklep samoobsługowy, czy towar podaje sprzedawca zza lady, przynosząc go ze sali sprzedażowej czy z magazynu. Obowiązek informacyjny odnosi się zarówno do oznaczenia towarów ceną, jak i ceną jednostkową.

Zgromadzone w toku kontroli materiały w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości pozwalają na stwierdzenie, że kontrolowany przedsiębiorca [...], nie wykonał ciążących na nim obowiązków w zakresie uwidaczniania cen. W niniejszej sprawie, naruszenie tych obowiązków polegało na braku uwidocznienia cen i cen jednostkowych dla 119 partii towarów oferowanych do sprzedaży w stosunku do 119 wytypowanych do kontroli, co jak słusznie uznał organ pierwszej instancji stanowiło 100% skontrolowanych towarów.

Wobec powyższego, należy stwierdzić, że zarzut naruszenia przez organ pierwszej instancji przepisów prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, należy uznać za bezzasadny. Istotnym jest również zaznaczyć, iż nie znajduje tu zastosowania wskazany przez pełnomocnika strony art. 189d Kpa odnoszący się do przesłanek nakładania kary pieniężnej, gdyż *lex specialis* stanowi tu art. 6 ust. 3 ww. ustawy.

Strona podniosła w dalszej kolejności zarzut naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 80 Kpa, poprzez błędną ocenę dowodu, tj. protokołu kontroli z dnia 7 kwietnia 2022 r., polegającą na błędnym, niezgodnym z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego myślenia przypisaniu stronie wyższego niż znikomy stopnia naruszenia przepisów ustawy o informowaniu o cenach, mimo iż naruszenia wskazane podczas kontroli stanowią jedynie 0,38% towarów oferowanych przez stronę do sprzedaży, które zgodnie z informacją znajdującą się przy towarach, nie były przeznaczone do sprzedaży, a także art. 107 § 3 Kpa, poprzez niewskazanie, na jakiej podstawie organ pierwszej instancji ustalił większy niż znikomy stopień naruszeń, mimo iż jak wynika z treści decyzji Warmińsko-Mazurskiego WIIH, naruszeniami objętych było 119 towarów.

Odnosząc się do powyższego, należy w szczególności zwrócić uwagę, że przedstawione przez stronę na uzasadnienie podnoszonych zarzutów argumenty są analogiczne do tych, jakie zostały użyte przy uzasadnieniu zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, w związku z czym należy je uznać za bezzasadne. W ocenie Prezesa UOKiK, wydając zaskarżoną decyzję Warmińsko-Mazurski WIIH postępował zgodnie z zasadami określonymi w Kpa, w tym w: art. 80 i art. 107 § 3. Akta sprawy, a w szczególności protokół z kontroli oraz dołączona do niego dokumentacja, wskazują wyraźnie, że cały materiał dowodowy został zebrany, a następnie rozpatrzony w sposób wyczerpujący w toku postępowania administracyjnego. Wydana decyzja została oparta na całościowo zebranego materiału dowodowego, tak jak wskazano w art. 80 Kpa. Ponadto, zgodnie z art. 107 § 3 Kpa, uzasadnienie faktyczne tej decyzji zawierało wskazanie: faktów, które organ pierwszej instancji uznał za udowodnione (w szczególności niedopełnienie ciążących na stronie obowiązków w zakresie uwidaczniania cen), dowodów, na których się oparł (m.in. protokołu kontroli

oraz prowadzonej ze stroną korespondencji), a także przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś jej uzasadnienie prawne – wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa. Uzasadnienie zaskarżonej decyzji, nawet jeżeli nie przekonuje strony o słuszności rozstrzygnięcia podjętego w niniejszej sprawie, to w przekonaniu Prezesa UOKiK było wystarczające by uznać, że uczyniono zadość wymaganiom ww. przepisów Kpa.

Prezes UOKiK wskazuje, że zaskarżoną decyzję o wymierzeniu kary pieniężnej wydano na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, w związku z ustaleniami kontroli, które ponad wszelką wątpliwość wskazują na niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy.

Podkreślić należy, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej jest założenie stosowania jej automatycznie wobec podmiotu ponoszącego odpowiedzialność obiektywną za naruszenie ciężących na nim obowiązków. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. akt II OSK 1079/12). Oznacza to, że wystarczającą przesłanką tej odpowiedzialności jest samo stwierdzenie niewykonania nałożonych prawem obowiązków.

Zaznaczyć należy, że przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie przewidują możliwości badania przez wojewódzkiego inspektora IH istnienia winy (umyślnej lub nieumyślnej), bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego stwierdzono nieprawidłowości. Tym samym, niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 tej ustawy, w każdym przypadku będzie skutkowało wydaniem przez wojewódzkiego inspektora IH decyzji administracyjnej, tj. decyzji o wymierzeniu kary pieniężnej w przewidzianej ustawowo wysokości po uwzględnieniu przesłanek miarkowania tej kary (art. 6 ust. 1 i 3 tej ustawy), albo w przypadku stwierdzenia, że waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa – decyzji o odstąpieniu od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestaniu na pouczeniu (art. 189f § 1 pkt 1 Kpa), nie oznacza to jednak, iż stronę uznaje się za nieponoszącą odpowiedzialności za stwierdzone nieprawidłowości. Mając na uwadze charakter odpowiedzialności administracyjnej (sankcji administracyjnej), bez znaczenia pozostają okoliczności, wskutek których doszło do naruszenia prawa, gdyż karę pieniężną wymierza się za samo naruszenie prawa.

Strona, jako profesjonalny uczestnik obrotu gospodarczego, miała obowiązek znać i stosować się do przepisów prawa związanych z prowadzoną przez nią działalnością. Była ona obowiązana uwidocznić w miejscu sprzedaży detalicznej informacje o cenach oraz cenach jednostkowych towarów w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie dla 119 na 119 partii towarów wytypowanych do kontroli z oferty handlowej, strona nie wykonała powyższych obowiązków, co skutkowało wymierzenia jej kary pieniężnej na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach.

W niniejszej sprawie, Warmińsko-Mazurski WIIH był uprawniony do wymierzenia stronie kary pieniężnej w oparciu o art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w granicach przewidzianych tym przepisem, tj. w wysokości do 20 000 zł. Po uwzględnieniu przesłanek, o których mowa w art. 6 ust. 3 tej ustawy, stronie wymierzono karę pieniężną w wysokości 5 000 zł, która stanowi 25 % górnego wymiaru kary. Na wymiar tej kary miał wpływ przede wszystkim fakt naruszenia praw i interesów konsumentów, którzy zostali pozbawieni informacji o cenach oraz cenach jednostkowych dla 119 na 119 partii towarów wytypowanych do kontroli z oferty handlowej (zakwestionowano uwidacznianie cen 100% skontrolowanych towarów).

Mając na uwadze powyższe, w tym również wielkość obrotów i przychodu strony (według danych przekazanych w piśmie z dnia 2 sierpnia 2022 r.) oraz jej dotychczasową działalność, a przede wszystkim fakt, że prowadzi ona działalność w formie spółki od 15 listopada 2002 i nie była dotąd karana przez Warmińsko-Mazurskiego WIIH za naruszenie ustawy o informowaniu o cenach, należy

stwierdzić, że wymierzona jej kara pieniężna w wysokości 5 000 zł (słownie: pięć tysięcy złotych) jest karą optymalną i wystarczającą do spełnienia jej celów.

Jednocześnie Prezes UOKiK wskazuje, że kara pieniężna powinna odpowiadać wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego w art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom, który stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstrasżająca (porównaj w tym zakresie wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 maja 2012 r., sygn. akt II GSK 684/11 oraz z dnia 19 grudnia 2012, sygn. akt II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca, jej wysokość powinna być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być dla niego ostrzeżeniem, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, czyli właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były wyłącznie towary opatrzone odpowiednimi informacjami o ich cenie, jak również kara powinna być możliwie najmniej uciążliwa. Wszystkie te cele winny być łącznie uwzględniane, co też miało miejsce w niniejszej sprawie.

Po przeanalizowaniu niniejszej sprawy, podobnie jak organ pierwszej instancji, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do zastosowania art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, tj. odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu. Przepis ten przewiduje dwa warunki, które muszą zostać spełnione łącznie, aby organ administracji publicznej mógł odstąpić od nałożenia kary pieniężnej. Po pierwsze waga naruszenia musi być znikoma, przez co należy rozumieć, że istotność, znaczenie oraz rozmiar naruszonego obowiązku są niewielkie. Drugim warunkiem uzasadniającym odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej jest zaprzestanie naruszania prawa przez stronę. Faktem jest, że w niniejszej sprawie strona niezwłocznie usunęła stwierdzone nieprawidłowości. Jednakże co istotne, w trakcie kontroli ustalono, iż konsumenci byli pozbawieni informacji o cenach dla 119 na 119 partii towarów wytypowanych do kontroli, oferowanych do sprzedaży (100% skontrolowanych towarów), stąd też wagi naruszenia nie można było uznać za znikomą, co już wyżej wykazano.

Tym samym, przesłanka pierwsza nie została spełniona. Uznając za spełnioną przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszania prawa przez stronę, to należy wskazać, że obie przesłanki muszą jednak być spełnione łącznie. Jak słusznie stwierdził organ pierwszej instancji w treści zaskarżonej decyzji, fakt niezwłocznego usunięcia przez stronę stwierdzonych w toku kontroli nieprawidłowości stanowi okoliczność łagodzącą, która przemawia na korzyść strony, lecz nie jest wystarczająca do zastosowania art. 189f § 1 Kpa. Zaznaczyć należy, na co słusznie zwrócił uwagę także organ pierwszej instancji, że istotnym kryterium uwzględnianym przy ustalaniu kary pieniężnej jest zakres naruszenia obowiązków w zakresie uwidaczniania cen towarów, który w niniejszej sprawie był znaczny, co miało zasadniczy wpływ na wymiar kary.

Ponadto nie została spełniona przesłanka z art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę nie została uprzednio nałożona kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, jak również strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełniałaby cele, dla których nałożona została niniejsza kara pieniężna.

Brak jest również podstaw do zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa, tj. fakultatywnego odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, gdyż nie można na podstawie całokształtu zaistniałych na gruncie danej sprawy okoliczności uznać, jak chciałyby strona w odwołaniu, że cele, dla których nałożona została niniejsza kara pieniężna, zostały spełnione w momencie usunięcia przez stronę dobrowolnie, z własnej inicjatywy, w możliwie najszerszym zakresie naruszenia prawa, co

zostało potwierdzone przez nią pismem z dnia 20 kwietnia 2022 r. (przekazanym w dniu 22 kwietnia 2022 r. drogą e-mail i pocztą), a więc jeszcze przed doręczeniem jej zawiadomienia o wszczęciu postępowania administracyjnego w niniejszej sprawie. Należy zwrócić uwagę, że pismo to stanowiło odpowiedź w zakresie sposobu usunięcia nieprawidłowości stwierdzonych w toku kontroli.

W świetle powyższego, za bezzasadny należy uznać zarzut naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 189f § 1 Kpa, poprzez nieodstąpienie w drodze decyzji od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej oraz niepoprzedzenie na pouczeniu, jak również art. 189d Kpa, określającego przesłanki nakładania kary pieniężnej, poprzez jego niezastosowanie w zakresie nieuregulowanym w art. 6 ustawy o informowaniu o cenach. Należy wskazać, że przepisy art. 6 ustawy o informowaniu o cenach w ust. 3 regulują kwestię przesłanek, które należy wziąć pod uwagę przy wymierzaniu kary pieniężnej określonej w ust. 1, w związku z czym wskazane przez stronę w odwołaniu przepisy art. 189d Kpa nie ma zastosowania w tym zakresie.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że w przedstawionym stanie faktycznym, wymierzenie stronie kary pieniężnej, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, jak również ustalenie jej wysokości, było prawidłowe i zgodne z prawem.

Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za zmianą decyzji organu pierwszej instancji na korzyść strony. Utrzymując w mocy zaskarżoną decyzję, organ drugiej instancji miał na uwadze całokształt okoliczności sprawy, zarówno łagodzących, jak i obciążających, w szczególności rodzaj i zakres naruszenia oraz dotychczasową działalność strony.

Wobec powyższego, zawarty w odwołaniu wniosek strony o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i odstąpienie od nałożenia kary pieniężnej oraz poprzestaniu na pouczeniu, ewentualnie wymierzeniu kary pieniężnej w niższej wysokości, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa w zakresie wymierzania kary pieniężnej na gruncie ustawy o informowaniu o cenach. Stąd też, postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe, a zaskarżoną decyzję utrzymać w mocy.

Prezes UOKiK, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Olsztynie w terminie 7 dni od dnia, w którym przedmiotowa decyzja stanie się ostateczna, tj. od dnia otrzymania niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa UOKiK, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.

2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10 000 zł – 4% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10 000 zł do 50 000 zł – 3% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50 000 zł do 100 000 zł – 2% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1 500 zł;
 - 4) ponad 100 000 zł – 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji Prezesa UOKiK skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądownoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r. poz. 1540 z późn. zm.).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r. poz. 329 z późn. zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021 r. poz. 535); art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2019 r. poz. 178).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

[...]